

Nem vagyok 244 Róbert bácsi!

Nem vagyok Róbert bácsi — mondja manapság sok hazánkfia, ha alaptalannak vélt támogatást vagy adományt várnak tőle.

Ki is volt tulajdonképpen az a Róbert bácsi, akit az adakozással kapcsolatban úgy emlegetnek, mint Csákyt a szalmával összefüggésben. Róbert bácsi egyáltalán nem költött személy, nagyonis gyakorlatias figurája volt a főváros 20-as éveinek. De tartunk sorrendet, Kezdjük talán a helyszínrájon.

A budapesti Kálvin-térnek a két háború közötti időben, három óriásméretű látványossága volt. Középen állott a hatalmas Danubius szökőkút két szomszédjával. A vámház körút felőli volt az ország (talán az egész világ) legnagyobb méretű nyilvános illemhelye, a Múzeum körút felőli a Róbert bácsi szegénykonyhája. Itt boldog, — boldogtalan, illetve inkább csak boldogtalan ingyen ebédhez juthatott déli 12 órától a készlet kimerüléséig. A fővárosnak ez a három színpontja már régen eltűnt a térről. Legelőször Róbert bácsi, akit a 30-as évek elején kiutasítottak az országból, mint nem kívánatos idegen állampolgárt. Azután az illemhelyet süllyesztették a föld alá a Múzeum körúton, majd a második világháború utáni rekonstrukciós munkák során a Danubius kutat helyezték át az Engels térre.

De térjünk vissza Róbert bácsihoz. Mint említettük a pesti pályafutása az országból való kiutasítással fejeződött be. Ehhez a végelbánáshoz az alapot forma szerint Róbert bácsi idegen állampolgársága, erkölcsileg az ingyenebédék önzetlen osztogatása körüli gyanúsítgatások egyre jobban dagadó áradata szolgáltatta. Róbert bácsi, eredeti nevén Feinsilber Róbert Hollandiából származott, olyan családból, mely évszázadokkal ezelőtt három csoportra oszlott, vagyoni helyzetének megfelelően: Feingold, Feinsilber és Feinkupfer nevet kaptak a régi bibliai hangzású keresztnévhez. Róbert ősei a középső zónába kerültek. F. Róbert fiatalkorában valamelyik jótékonykodó vallási szektának lett buzgó, majd oszlopos tagja.

Az első háborút követő

gazdasági leromlás és a nagyfokú szociális nyomor szörnyületeit ügyesen gyűmölcsöztette a saját javára. A hatóság jóváhagyásával felállította a Kálvin téren a szegények ingyenkonyháját. Ehhez ugyancsak engedéllyel gyűjtött természetbeni adományokat a fővárosi és vidéki gazdag családoknál. Az eddigi a szociális igazságtalanság korrigálása lett volna, de Róbert bácsi úgy intézte a dolgok menetét, hogy a mérleg serpenyője mindig feléje billent. Az adakozásra célbavett gazdagok nagyrésze kellemetlennek találta a természetbeni adakozások rendjét. Róbert ugyanis toprongyos hadsegédeivel, bibliai textusokat idézve, zsoltárokat énekelve jelent meg, rendszerint vasárnap délelőtt a kiszemelt várományos donorknál, csörömpölő edényekkel, s az égiek nevében várta az adományokat a földi szegények számára.

A hatóságok nem nagyon törődtek tevékenysége részleteivel, örültek, hogy a kiáltó nyomort legalább kis részben enyhíti. Az ingyenkonyha előtt sorban állottak pestiek, vidékiek, munkanélküli munkások, városban csellegő kubikosok, állástalan diplomások, akik már annyira jutottak, hogy a külsőségek nem feszélyezték őket és apatikusan várakoztak a párolgó kondérok előtt. Róbert egyre adakozott és egyre gazdagodott.

Végül is kiutasították az országból. Megszűnt az ország első talponállója. Talán még a kiutasítással is szerencséje volt, mert ez mentette meg a később minden bizonnyal bekövetkező deportálástól.

HALALOZÁS

Osztályozás		Tárgy		Hely		Idő		Személy		Helyszám	
		362.54				1970					
Budapestre vonatkozó újságcikkek											
Szerző:		Nem vagyok Róbert bácsi!									
Cím:		Fajta megjei Hisslafa									
Forrás:		1970. hept. 2.									
		(Hely)		(Idő)		(Köt. v. füz.)		(Oldal)			